

ela ke si mazi mas

Τι έχουμε στο μυαλό μας:

Προτείνουμε τη συγκρότηση μιας σταθερής και τακτικής συλλογικοποίησης που θα ασχοληθεί με το ζήτημα της "εργασίας". Στόχος της ομαδοποίησης αυτής θα είναι η συζήτηση, επεξεργασία, ζύμωση και προσπάθεια εξαγωγής συμπερασμάτων για την εργασία, είτε ως ολότητα, είτε σε επίπεδο επιμέρους θεμάτων (π.χ. μεταναστικό, εργατικό αγώνες, νέες σχέσεις εργασίας, ασφαλιστικό, μαύρη εργασία...). Στόχος μας δηλαδή, είναι η οργάνωση των απόψεων και η όξυνση της κριτικής μας και όχι η παραγωγή δράσης, χωρίς να επιδιώκουμε καν τα συμπεράσματα που θα εξαχθούν να είναι κοινά, αρκεί να υπάρξουν. Από κει και πέρα βέβαια, στο βαθμό που θα γεννηθούν κοινές διαδρομές και καταλήξεις, ανάλογα με τη θέληση και τις επιλογές αυτών που συμμετέχουν, η προοπτική της κοινής δράσης δεν είναι αποκλεισμένη. Αν η συζήτηση καταλήξει, σε οποιοδήποτε στάδιο της, σε συμπεράσματα που να είναι με πραγματικό τρόπο συλλογική παραγωγή και κατάκτηση και εφόσον υπάρχει συλλογική διάθεση όλων ή κάποιων, τότε μπορεί να αναληφθεί η ευθύνη της δράσης.

Γιατί προτείνουμε αυτή τη διάκριση σχετικά με τη δράση:

Όλες οι ενέργειες μας αποσκοπούν σε ένα πράγμα: την ενδυνάμωση της συνειδητής, συστηματικής, οργανωμένης και ανταγωνιστικής ριζοσπαστικής δράσης στο δρόμο. Οι συναντήσεις, όμως, των υποκειμένων που θα προκαλέσουν τη δράση αυτή δεν είναι ζήτημα διάθεσης ούτε πολύ περισσότερο ιδεολογικών ταυτοτήτων και η εμπειρία είναι η καλύτερη απάντηση στο ζήτημα αυτό. Και εξηγουμάστε: οι πάγιες συνθήκες συνάντησης των υποκειμένων του "χώρου" (εννοώντας ως χώρο μια κοινότητα ιδεολογίας παρά θεωρίας και φαύλων κύκλων παρά δράσης, που εγκλωβίζεται και ταυτόχρονα βρίσκει τη δικαιολόγησή της μέσα από την ιδεολογική προσήλωση σε απλουστευτικά δόγματα) εξακολουθούν να περνούν μέσα από διαδικασίες που κάθε άλλο προωθούν την οριζόντια συμμετοχή, την κριτική σκέψη, την ανάλυση και την οργάνωση. Οι επιλογές έξω και πολλές φορές ενάντια στα υποκείμενα που συγκροτούν το ρεύμα του ανατρεπτικού... η συστηματική άρνηση ανάληψης ακόμη και πολιτικών

ευθυνών... οι ατέρμονες διαδρομές από την αλληλεγγύη στην καταστολή που φέρνει την αλληλεγγύη στους κατεσταλμένους που φέρνει την καταστολή στους αλληλέγγυους... η τακτική κινητοποίηση όλου του δυναμικού του χώρου -με την διαδικασία του κατεπείγοντος- για ζητήματα που ο ίδιος ο χώρος επιμένει να αγνοεί το περιεχόμενό τους... η μετάθεση σε κάποιο απροσδιόριστο μέλλον της αναγκαιότητας ανάλυσης, κριτικής και οργάνωσης σχεδίου... το πνίξιμο των εμβρυακών συλλογικοποιήσεων μέσα στους υπονόμους της ενότητας μέσα από την άρνηση της θεωρίας στο όνομα της άμεσης δράσης... Όλα αυτά προκάλεσαν από τη μια τη δημιουργία μιας κάστας ειδικών, σχεδόν ιερέων, που κάθε στιγμή κατέχουν τα πολιτικά και τεχνικά εργαλεία διαχείρισης κάθε κρίσης και από την άλλη μια μάζα υποκειμένων στα όρια του ετεροκαθορισμού που στην αρχή στριμώχνεται στο ρόλο του διεκπεραιωτή και στη συνέχεια συνηθίζει. Κι έτσι κάποιοι σύντροφοι και συντρόφισσες που από τη μια αναλαμβάνουν ευθύνες που ούτε τους αντιστοιχούν, ούτε τις επιλέγουν συνειδητά και από την άλλη πρέπει να αυτοκαταστέλλουν διαρκώς τις απόπειρες κριτικής και την διάθεση ανάλυσης, πληρώνουν ακέραιο το τίμημα. Η δράση αλλοτριώνεται από τους φορείς της και οι αγωνιστές αλλοτριώνονται από τη θεωρία τους. Τα ζητήματα αυτά ξέρουμε πολύ καλά ότι δεν λύνονται με φάρμακα και μαγικές συνταγές. Υπάρχουν όμως τρόποι που αρμόζουν καλύτερα σε προσπάθειες που θέλουν να ξεπεράσουν τη δημιουργία "πατερούληδων και ακολουθητών". Γιαυτό και έχουμε προτείνει συγκεκριμένους τρόπους συνάντησης των υποκειμένων του ριζοσπαστικού ανταγωνιστικού ρεύματος:

-όταν πρόκειται να δράσουμε από κοινού, για ζητήματα που ξεπερνούν τις δυνατότητες μας ως άτομα ή ομάδες, οργανώνουμε τη συνάντησή μας σε συντονιστικό επίπεδο, εννοώντας ότι τα υποκείμενα διατηρούν τη θεώρησή τους, δεν μπαίνει καμία προοπτική παραγωγής κοινής άποψης, οι επιλογές έχουν ήδη παρθεί από τα υποκείμενα και στόχος είναι η οργάνωση της δράσης στα σημεία που υπάρχει σύμπτωση. Ο τρόπος αυτός μπορεί να διασφαλίσει στοιχειωδώς ότι μπροστά στην αναγκαιότητα δράσης δεν θα καλυφθεί το κενό της άποψης μέσα από ευκαιριακές, επιφανειακές αναλύσεις ή μέσα από την επιβολή μιας συγκροτημένης θεώρησης που θα δοκιμάσει να χρησιμοποιήσει την ισχύ της. Εγκυμονεί, βέβαια, αυξημένες πιθανότητες έκφρασης αποσπασματικού ή ακόμη και άστοχου ή λαθεμένου λόγου, αλλά τουλάχιστον είναι ελλείψεις ή λάθη που την ευθύνη τους μπορούν να κουβαλήσουν αμέριση τα υποκείμενα και όχι δοτές αναλύσεις που μένουν να γαιάνα ένα ξένο σώμα στη συνείδηση.

-όταν πρόκειται να συζητήσουμε από κοινού, επιχειρώντας μια ανάλυση της εμπειρίας μας και όξυνση της κριτικής μας, όταν δηλαδή μπαίνει η προοπτική της κοινής άποψης και προσπάθειας συγκρότησης θεωρίας, οργανώνουμε τη συνάντησή μας χωρίς να μπαίνει κανένα καταληκτικό σημείο στόχευσης, ούτε προοπτική δράσης. Η αναγκαιότητα που εξυπηρετεί αυτός ο αποκλεισμός είναι η συμμετοχική φύση που οφείλει να έχει αυτή η διαδικασία. Η συνάντηση ανθρώπων που ξεκινούν από

διαφορετικές αφετηρίες, με διαφορετικές κοινωνικές διαδρομές και εμπειρίες, με διαφορετική ένταση και διάρκεια επεξεργασιών χρειάζεται να γίνεται με τέτοιο τρόπο ώστε να εξασφαλίζει την ανοχή, την κατανόηση, την αντίληψη, την απορία, την ερώτηση. Χρειάζεται να γίνεται με ρυθμούς τέτοιους -ακόμη και με κολλήματα, κύκλους και πισωγυρίσματα- που να είναι εγγύηση ότι θα κατακτηθεί αρχικά ένας κώδικας συνεννόησης και τρόπος συζήτησης και ότι τα συμπεράσματα που θα γεννηθούν θα είναι πραγματικά κοινά και συλλογική παραγωγή, άσχετα με το πόσο μικρά ή μεγάλα είναι. Οι συνθήκες αυτές είναι δύσκολο να επιτευχθούν όταν από τα πριν υπάρχει ένα καταληκτικό, συγκεκριμένο χρονικά, σημείο που θα δώσει το έναυσμα στη δράση. Η ανίχνευση της θεωρίας είναι μια περιπέτεια που απαιτεί χώρο, χρόνο και ελευθερία στην αναζήτησή της και σίγουρα δεν γίνεται με τον ιδεολογικό σουγιά στο κόκαλο και το λουρί της δράσης στο βέρκο.

★ **μια λέξη ακόμα για όσους κι όσες θέλγονται ακόμη με την ιδέα της οργάνωσης και της συλλογικότητας:** δεν θεωρούμε ότι οι τρόποι που μόλις προτείναμε για τη συνάντηση των υποκειμένων αντιστοιχούν στο μέγιστο των προθέσεων κάποιου που θέλει να κινητοποιηθεί. Ένα ουσιαστικότερο βήμα αποτελούν οι συλλογικότητες που έχουν τη δυνατότητα να οργανώσουν ταυτόχρονα κριτική και πρακτική. Αλλά: η ολοκληρωμένη και τέλεια πράξη είναι ένα φάντασμα έξω από τα ανθρώπινα, που σημαίνει ότι καμία απαίτηση πλήρους θεωρίας δεν αντιστοιχεί σαυτούς που επιχειρούν μέσα από το στήσιμο ομάδων το δικό τους άλμα στον ουρανό ή οπουδήποτε αλλού. Η ιστορία μας είναι η ιστορία των λαθών μας κι αυτό ισχύει για κάθε ομάδα κι άνθρωπο. Ακόμη περισσότερο για μια συλλογικοποίηση που δοκιμάζει τα πρώτα της βήματα στο στίβο της δολιοφθοράς του υπάρχοντος θεωρήστε δεδομένα τα πρώτα της λάθη. Κι αυτό είναι αναπόφευκτο στο βαθμό που η εύστοχη θεωρία δεν μπορεί παρά να είναι προϊόν της εμπειρίας και η αξιοποιήσιμη εμπειρία δεν μπορεί παρά να προκύψει μετά από τη δοκιμή της όποιας ανάλυσης στην πραγματικότητα. Αυτές οι παρατηρήσεις αφορούν εξίσου και τις συναντήσεις που προτείνουμε. Αλλά, ας σημειώσουμε τη διαφορά: στη μια περίπτωση έχουμε να κάνουμε με την προσπάθεια ομαδοποίησης κάποιων ανθρώπων που ξεκινούν από το ίδιο πάνω - κάτω σημείο και στην άλλη για συναντήσεις ανθρώπων που οι επιλογές τους, οι δεσμεύσεις τους και οι εμπειρίες τους μπορεί και να μην είναι ταυτόσημες.

★ **και μια λέξη ακόμη:** ένα ελάχιστο θέσης και στάσης είναι απαραίτητος όρος για οποιαδήποτε κοινή πορεία.

★ Σε ποιους απευθυνόμαστε:
Το κάλεσμα αφορά τόσο τους ανθρώπους που ήδη έχουμε κοινές εμπειρίες και συμμετέχουμε μαζί στο συντονιστικό, όσο και ανθρώπους που εκτιμούμε ότι υπάρχει πιθανότητα θετικής εξέλιξης της σχέσης μας.

★ Ποιοι όροι θεωρούμε ότι είναι απαραίτητοι:
Στο βαθμό που η συλλογικότητα που προτείνουμε θέλουμε να πατάει στο έδαφος που μόλις περιγράψαμε, θεωρούμε ότι της αντιστοιχούν συγκεκριμένοι όροι:
-Επιλογή θεμάτων που η επεξεργασία τους να είναι αντίστοιχη των δυνατοτήτων μας. Δεν στοχεύουμε να παράγουμε Την Θεωρία, ούτε έχουμε ανάγκη καινούριων μεγαλοϊδεατισμών και μικρομεγαλισμών.
-Οργάνωση του διαλόγου με ρυθμούς που να επιτρέπουν την συλλογική επεξεργασία και συμμετοχή. Ανοχή, ανοχή, επιμονή, υπομονή και καλή καρδιά.
-Καμία ανοχή στον ακαδημαϊσμό, τη χαλαρότητα και το κλίμα καφενείου. Δεν είμαστε "όμιλος συζητήσεων", δεν κάνουμε "ταβερνοκουβέντες", δεν "συζητάμε χαλαρά", δεν φτιάχνουμε σχέσεις μεταξύ "καφέ και ρετσίνας". Η αυστηρότητα και η υπευθυνότητα οφείλουν να είναι οι μούσες της συζήτησής μας.
Οι όροι αυτοί φυσικά δεν είναι αρκετοί για να καθορίσουν την πορεία. Είναι άστοχο, όμως, να καθοριστούν σκληρά από τα πριν γιαυτό και ένα πρώτο μέλημα μας χρειάζεται να είναι η αποσαφήνιση και συμπλήρωσή τους. Το ίδιο ισχύει και για τον τρόπο που θα οργανώσουμε τη συζήτηση (ποια θα είναι τα θέματα, πότε και που θα κάνουμε μαζώξεις, αν θα φτιάξουμε ομάδες εργασίας...).

★ Για να τα μαζεύουμε σιγά σιγά:
Προτείνουμε τη δημιουργία μιας μόνιμης και σταθερής συλλογικότητας που θα επεξεργαστεί το ζήτημα της εργασίας με στόχο την παραγωγή μιας κοινής άποψης ή και πολλαπλών, με διαδικασίες στο εσωτερικό της συμμετοχικές και ισότιμες που να επιτρέπουν σε όλες κι όλους να καταλήξουν σε συμπεράσματα που να τα κατανοούν, να τα πιστεύουν και να μπορούν να τα υποστηρίξουν και να τα αναπτύξουν, μακριά από πιεστικές διαδικασίες που κατελώνουν και εξίσου μακριά από πλατσουρίσματα στις ακρογιαλιές των θεωριών. Δεν μπαίνει καμία αναγκαιότητα κοινής δράσης, αλλά στο βαθμό που ο συνολικότερος στόχος είναι η τροφοδότηση της συστηματικής, καθημερινής ανταγωνιστικής δράσης στο δρόμο, μπορεί η συλλογικότητα αυτή ή και τμήματά της, αν καταφέρει να καταλήξει με βάση τους προηγούμενους όρους σε κοινά

22-4-2001 συνδικάτο σαλαδόρων

6-5-2001 17:00

στο παλιό studio του ράδιο Ουτοπία